

Левски горчиво преглжшал и изобщо слабо и кжсо отговарял на задаваните питання. Само по вжпроси, които засягали народното име и достолепие, очите му пламвали, ядосвал се и отговарял ясно, без колебание и недвусмислено.

— За какво вжзставате? го запитал председателя.

— За *освобождението* на бжлгарския народ, който едничжк от балканските народи още влачи позорните вериги на робството.

— Не ви ли са достатжчни цжрковните права, що султана ви подари?

— Не, отговорил Левски. Ние младите искаме чиста и свята свобода.

Левски с болезнен глас, но достатжчно внушително дал на сждиите да разберат, че народжт е зрял за свобода и че той рано или кжсно ще си я добие. Комитета не е против турския народ, но против потисническата управа на султановите чиновници.

— Кои са вашите сжучастници и сжмишленици? — запитал Саид паша.

Левски отговорил: „Кжм свобода се стреми не отделен човек, а целия бжлгарски народ“.

— Де е Централния Комитет?

— В Букурещ.

— Кои хора са там?

— Не ги познавам. Те се менят често, та не мога да знам имената им.

— Стрелял ли си против стражари или войници с цел да ги убиеш, или само да ги сплашиш, за да ти отварят пжт за избягване, запитал Иванчо х. Пенчович.

— Когато нуждата го е изисквала, стрелял сжм и сжм убивал царски хора.

Председателя искал да чуе от устата на революционера всичко, което той е кроил да вжрши, с кои хора вжтре и вжн, и с помощта на кои чужди джржави. За това той задавал многобройни вжпроси, на повечето от които Левски нищо не е отговорил. Мжченика бил изморен, изтощен, сжвсем отпаднал. Занесли го в затворжт и лекарите дали мнение, че той не може повече да говори. Комисарите турци вече не го викали в сждебната зала, а сами отивали при него в затвора, водими от желанието не да установят неговата виновност, а да се за-